

ISPIT SAVJESTI
NA TEMELJU BIBLIJSKIH TEKSTOVA
PET KORIZMENIH NEDJELJA (Godina B)

1. korizmena nedjelja

1 Pt 3, 18-22; Evanđelje (Mk 1, 12-15) o Isusovim kušnjama

- Jesam li se trudio da korizmu shvatim kao našu dragovoljnu 'pustinju' da više 'otkrijemo sebe', da uočimo 'tko smo i gdje smo', da otkrijemo i svoje slabosti i tako se bolje osposobimo za svoje kršćansko poslanje?
- Što sam uvidio: koje su moja životna iskušenja i što moram otkloniti, odbiti?
- Koje napasti najviše u uočavam u svome životu? Jesam li svjestan, kako kaže apostol, da i mene tako nepravedna i nepokorna Krist može promijeniti i privesti Bogu?
- Pustinjska suhoća, magija i priviđenja znakovi su 'staroga čovjeka' koji je, bez milosti, neizlječivo sam. Jesam li uvjeren da me bez Božje pomoći napast i zlo sigurno pobjeđuje? I koliko sam se oslanjao na Božju snagu, a koliko na samu sebe?
- U pustinji je Isus postao do kraja svjestan sebe i svoga poslanja - i zato je odbio sve izazove đavla. Jesam li i u ovoj korizmi još više postao svjesniji ljepote i odgovornosti svoga kršćanskog poslanja - i daje li mi to snage da odbijam sve druge izazove i glasove?

2. korizmena nedjelja

Rim 8, 31b-34; Evanđelje (Mk 9, 2-10) o Isusovu preobraženju

- Isus nam je zajamčio konačni i slavni/uskrslji uspjeh. Ali do toga treba proći 'križni životni put'?
- Očekujem li u svome životu samo 'slavne trenutke' (ukazanja-viđenja?), u želji da se zaklonim u posebnu 'sjenicu' (zavjetrinu) života, da u oduševljenoj pretjeranosti doživim božanski svijet - ili hrabro prihvaćam život sa svim izazovima i problemima i tu s Božjom snagom pobjeđujem?
 - Jesam li svjestan da će svaka nevolja biti nadvladana u poslušnosti Božjem ljubljenom Sinu, koji nas je prethodio putem muke i smrti u Božju slavu? Koliko se uzdam u ljubljenooga Božjega Sina?
 - Koliko hrabrim one s kojima živim i radim, osobito članove svoje obitelji, da izdrže na životnome putu? Ili se opirem svim novim nadahnućima i pokušajima, kritiziram sve što se poduzima, štoviše ponekad svojim ponašanjem (osobito ogovaranjem) drugima zagorčavam život i pomažem da i oni izgube volju, da se prestanu zalagati?
 - Jesam li trajno svjestan da je Bog na strani čovjeka, da se zauzima za mene ili u nekim trenucima mislim da me je ostavio?
 - Ustrajem li u molitvi i doživljavam li te trenutke, osobito sudjelovanje u Euharistiji, kao pravo preobraženje, kao jačanje moje vjere da ću s Kristom pobijediti, biti proslavljen i da - gledajući taj cilj - ostajem u toj svjetlosti u redovitom životu?
 - Jesam li Bogu trajno zahvalan, u molitvi i radu, za divna djela koja je i za mene učinio, za podršku povjerenja i ljubavi koju iskazuje meni i mojoj obitelji?

3. korizmena nedjelja

1 Kor 1, 22-25; Evanđelje (Iv 2, 13-25): Razvalite ovaj hram i ja ću ga u tri dana podići

- Isus čisti Hram jer mu je stalo do 'kuće Božje', do klanjanja Bogu 'u duhu i istini', nastupa iz ljubavi prema Bogu. U tome vidimo poziv na nutarnje čišćenje kojim se pripravljamo na Vazam.
- Je li u mome životu Bog na prvome mjestu, a ne moja slava?
 - Kakva je moja pobožnost, moje bogoslužje? Dajem li slavu Bogu ili je iz svega toga nestalo ljubavi? Obavljam li sve rutinski, kao da je nestala vjera i ohladila ljubav? A bogoslužje svedeno samo na puko ispunjavanje dužnosti?
 - Korinćani su bili podijeljeni, svatko je vjerovao i činio što mu odgovara. Pravi Bog ruši ljudske nadgradnje. Molim li Isusa da i u 'kući mojega života' isprevrne neke moje sigurnosti, neke stolove (koje?), neke idole (koje?) s kojima trgujem? Ne bi li Isus trebao i ove korizme 'razvaliti hram' koji

sam oblikovao 'po svojoj mjeri' i podići 'novi hram' u kojem Bogu prinosim svoj život iz milosrdne ljubavi, iskrenoga sebedarja...?

- Zašto se bojim? Ne vjerujem li u Božju obnoviteljsku snagu? Apostol reče: lûdo Božje mudrije je od ljudi i slabo Božje jače je od ljudi (od svih 'trgovaca' ljudima i savjestima).

4. korizmena nedjelja

Ef 2, 4-10; Evanđelje (3, 14-21): Bog šalje na svijet Sina da se svijet spasi po njemu

Ispravna slika i predodžba Boga nije tek teoretsko pitanje nego ima nesaglediv utjecaj na osobno ponašanje i vršenje službe koju smo primili na krštenju i zavjetima potvrdile.

- Vjerujem li u Boga ljubavi koji daje svoga Jedinorođenca da nitko ne propadne, da ne bude osuđen, ni ja, već da se spasi? I govorim li cijelim svojim životom drugima, s uvjerenjem, o toj temeljnoj radosnoj vijesti? Primili smo Kristov Duh i postali jedno s njime. Često nam se dogodi da ne odgovaramo pozivima koje nam Bog upravlja. Sv. Pavao nas podsjeća na divna djela koja je po Kristu Bog izveo u našoj povijesti, kako mi je dao velike šanse. Odgovaram li vjerom, ljubavlju i zalaganjem na taj dobrohotan Božji dar?

- I zato se pitam: jesam li kolebljiv i mlitav u kršćanskom životu; jesam li malovjeran u nasljedovanju Isusa; jesam li ravnodušan? Prepuštam li se i ja, ponekad, 'sindromu izgubljenosti i besmisla' koji sve više zahvaća današnjega čovjeka, koji gubi vjeru u Božju prisutnost i njegovu spasiteljsku ljubav?

- Imam li poput mlađega sina (iz prisposode o Milosrdnom ocu) dovoljno snage i sposobnosti 'da dođem k sebi', da 'uđem u sebe' te da uvidim zbilju svojega stanja?

5. korizmena nedjelja

Heb 5, 7-9; Evanđelje (Iv 12, 20-33): Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, umre, donosi obilat rod

Isus nas pomalo uvodi u spasenjski smisao svoje smrti da bismo i svoje vlastito umiranje i smrt gledali u povezanosti s Njegovom smrću, u znaku uskrsnuća.

- Jesam li svjestan da bez pokore i odricanja, a to znači 'umiranja', nema pravog 'životnog roda', odnosno shvaćam li svoje svagdanje 'umiranje' svemu što mi priječi 'živjeti u Bogu' kao ulaganje da bi moj život 'obilat rodio'?

- Što u meni mora 'umrijeti' (umirati) da bi moj život bio 'bogatiji Bogom': moja neposlušnost, oholost, usredotočenost na sebe i svoje prohtjeve, 'igranje s napastima', stalna mrmljanja i prigovaranja, neki moj 'rječnik', izdvajanje iz zajednice, pronalaženje opravdanja da bih druge mogla i dalje optuživati i tako širi nezdravi duh, itd.?

- Isus iz onoga što prepati, kaže apostol, naviknu slušati, postigavši savršenstvo.... Jesam li poslušan volji Božjoj u svom svakidašnjem životu, pa i onda kada sve ne shvaćam, kada mislim da mi je učinjena nepravda..?

- Jesam li uvjerenja da samo istinskim predanjem/služenjem mogu biti, kako kaže apostol, uslišan kao Isus, zbog svoje predanosti Bogu, te da ću doživjeti da me Isusov Otac počasti?

- Živim li u uvjerenju da će ipak doći čas proslave, čas suda svoj pakosti ovoga svijeta, čas kada će prevladati ljubav nad mržnjom, svjetlo nad tminom, prijelaz iz 'smrti u život', novi život? Koji je moj udio u tom velikom pothvatu što ga je Krist započeo i danomice ga ostvaruje?

- Isus nas poziva da po križu i mucu krenemo za njim do iste slave: jesam li shvatio Korizmu kao vrijeme svjesnijega hoda u tom smjeru?

- Živim li u uvjerenju da pripravljam se na Vazam znači postajati svjestan da sam pozvan biti što sličnija Isusu, prauzoru novog stvaranja koje Bog izvodi svojom dobrohotnošću i zahtjevnom ljubavi? I da Riječ Božja bude što plodnija u mom životu, istinsko mjerilo mojeg kršćanskog i redovničkog uvjerenja i življenja? I da sve moje zalaganje bude (na neki način), poput Pavlova, izraz 'vraćanja duga/zahvaljivanje za sve što je i nama i u nama Bog učinio?

SMILUJ MI SE, BOŽE, PO MILOSRĐU SVOME.

ČISTO SRCE STVORI MI, BOŽE, I DUH POSTOJAN OBNOVI U MENI.